

ministerialjargonen altid talte om at »kibe« sagen. Dette er i sig selv ikke nødvendigvis forkert. Men hvad der ikke sjældent stødte mig, var en udstrakt brug af at kibe uden begrundelse.

Enhver borger har et naturligt krav på i sin egen sag at få så fyldig besked som overhovedet muligt – og dette hvad enten der gives ham med-hold eller ej.

Det er netop også det, man går ind for nu om stunder, hvor betydningen af forståelige begrundelser gentagne gange er påpeget (f. eks. af højesteret og ombudsmanden) og hvor vigtige milepæle langs vejen i denne udvikling er loven om parts offentlig-hed og om offentlighed i forvaltningen.

Udviklingen har også vist sig på domstolsområ-det. Efter retsplejeloven af 1916 var det, der fore-gik ved højesterets voteringer, en lukket bog. Først i nyere tid har man indført offentliggørelse af hø-jesterets dissenser med stemmetal, begrundelse og angivelse af de enkelte dommers standpunkt.

Man kan også pege på, at dissenser offentliggø-res af en række andre offentlig instanser, hvis funktion naturligt kan sammenlignes med Lands-skatteretten, som f. eks. Monopolankenævnet og Overfredningsnævnet.

Alt dette er efter min mening så tungtvejende, at der skal meget vægtige modargumenter til even-tuelt at opveje det. For mit vedkommende har jeg svært ved at få øje på holdbare modargumenter, og det må jo også primært være en opgave for eventuelle modstandere af offentliggørelse at frem-føre argumenterne.

I hvert fald for den, der har lang erfaring i of-fentlig administration, kræver det dog ikke megen fantasi at forestille sig ting, som modstandere vil føre i marken. Generelt er der en tendens til ikke at være reformvenlig i den offentlige administrati-on, og hvis man har den holdning, vil man ofte have mulighed for at fremføre det slående argu-ment, at den pågældende reform vil betyde en

forøgelse af arbejdsbyrden. Skal vi gennemføre dette nye forslag, siger man, kan vi ikke klare det med det nuværende personale, men vi må have arbejdskapaciteten udvidet. Det vil selvsagt koste penge, og det er desværre noget af det, der virker mest afvæbnende på smukke idealer. Ville en så-dan kapacitetsindvending holde stik i dette tilfæl-de? Det tror jeg ikke.

For det første er der naturligvis ikke noget for-nuftigt retsmedlem, der afgiver en dissens uden også selv at begrunde den. For staben ville arbej-det derfor, i det væsentligste, bestå i at afskrive et retsmedlems dissens og indføje den i kendelsen. Det kan næppe volde de store problemer.

For det andet og navnlig vil en naturlig forud-sætning for, at en kapacitetsindvending kunne fremføres med vægt, være, at den underbygges af en statistik over antallet af dissenser. En sådan statistik for hele landsskatteretten foreligger imid-tertid ikke, men kunne naturligvis let fremskaffes, hvis der var politisk ønske derom. Jeg har imid-tertid gennem nogle måneder lavet min egen statistik, hvorefter jeg kun afgav dissens i tre-fire procent af sagerne.

Nu kan man ikke nødvendigvis drage generelle slutninger fra ét enkelt eksempel, men i dette til-fælde stiller det sig tilfældigvis sådan, at jeg gen-nem mit snart femårige medlemskab har iagttaget, at jeg afgiver dissens hyppigere end retsmedlem-merne gør det flest, og dette har jeg tilmed fået bekræftet af rettens forrige præsident.

Alt i alt skulle offentliggørelse af dissenser der-for ikke volde større administrative problemer, og efter at sagen nu er bragt i fokus ved at være kom-met frem i folketinget, må man håbe, at der inden for længe bliver indført en ordning, der styrker individets retsbeskyttelse over for samfundet og er bedre i samklang med tidens ånd og naturlige krav om samfundsmyndighedernes åbenhed overfor den enkelte borger.«